

1 Míg én a kandallópárkány feletti bronztükörbe pillantgatva szemléltetem a bulit, a hatalmas csillár aranyló fénnel burkolta be a tömeget. Legnagyobb meglepetésemre kiszúrtam valakit, akit alig ismertem fel – magamat. Kék, legombolt nyakú sportdzseki, harmadik vagy negyedik ital (már nem számoltam), és úgy dőltem neki a falnak, mintha én tartanám. Úgy néztem ki, mint aki nem is egy koktélpartin van, hanem egy reptéren, és arra vár, hogy az életének becézett járat megkezdje a felszállást.

De az indulást meghatározhatatlan időre elhalasztották.

Minden egyes alkalommal, amikor eljöttem egy ilyen jótékonysági estre, az egykori házaseletemet idéző alkalmakra, elgondolkodtam, mit is keresek itt valójában.

Talán szerettem szembenézni egy kivégzőosztaggal.

– Scott McGrath, de jó téged is látni!

Bár én is ezt mondhatnám, gondoltam.

– Dolgozol mostanában valami menőn?

A hasizmomon.

– Még mindig a New Schoolon tartasz olyan újságírói kurzust?

Azt javasolták, tartsak egy kis szünetet. Más szóval: leépítés.

– Nem is tudtam, hogy még mindig a városban vagy.

Erre soha nem tudtam mit mondani. Azt hitték, hogy Szent Ilona szigetére száműztek, mint Napóleont Waterloo után?

Volt feleségem, Cynthia egyik barátnőjének, Birdie-nek köszönhetően kerültem erre a bulira. Egyszerre találtam elképesztőnek és hízelgőnek, hogy jóval a válásunk után, amelyet követően exnejem napsütésesebb területeket keresett magának, barátnői valósággal tülekedni kezdtek körülöttem, mintha amolyan érdekes hajótörött lennék, aki valami hazavihető kacatra vadászik. Birdie szőke volt, negyvenes, és közel két órája nem tudtam levakarni magamról. Időről időre megmarkolta a kezem, hogy jelezze, befektetőként dolgozó férje nincs

a városban, három gyereke pedig egy pesztránál raboskodik. Csak akkor volt hajlandó magamra hagyni, amikor a házigazda felesége arra kapacitálta, hogy nézze meg frissen felújított konyháját.

– Ne menj sehová – jegyezte meg Birdie.

Én viszont pontosan ezt tettem. Ez a roncs a víz alatt akart maradni.

Felhajtottam skót whiskym maradékát, és már indultam volna a bárpulthoz, amikor éreztem, hogy a BlackBerry-m rezegni kezd.

A mögöttem lévő ajtón kisiettem a második emeleti teraszra. Régi ügyvédem, Stu Laughton írt SMS-t. Legalább hat hónapja nem hallottam felőle.

Cordova lányát holtan találták.

Hívj fel.

Kiléptem az üzenetből, a Google-on rákerestem Cordova nevére, és tallózni kezdtem a találatok között.

Stu nem hazudott. Ráadásul jó néhány rohadék az én nevemet is megemlítette a cikkében.

„A szebb napokat látott újságíró, Scott McGrath...”

Tudtam, hogy amint a hír eléri a buli közönségét, megjelölt ember leszek, és záporozni kezdenek majd rám a kérdések.

Hirtelen kijózanodtam. Átfurakodtam a tömegen, majd le a márvány csigalépcsőn. Senki sem szólt hozzám, miközben magamra kaptam a kabátom, elsétáltam a házigazda nevének bronz mellszobra előtt (ami a művészi szabadság szégyentelen kihasználása folytán Elizabeth Taylorhoz tette hasonlatossá), aztán ki a bejárati ajtón, és le a keleti Kilencvennegyedik utcára vezető lépcsőn. Az Ötödik utca felé indultam, miközben szívtam egy nagyot a nyirkos októberi levegőből. Leintettem egy taxit, és bemásztam.

– A nyugati Negyedik és a Perry sarkára.

Ahogy elindultunk, letekertem az ablakot, és miközben tudatosult bennem a helyzet, összeszorult a gyomrom. *Cordova lányát holtan találták.* Mi is volt az az aranykópésem a tévében, amit a szöveggörnyezetétől megfosztva bejátszottak?

Ragadozó, méghozzá a Charles Manson-, a Jim Jones- és a Kurtz ezredes-félékhez mérhető. Van egy belső forrásom, aki évekig dolgozott a családnak. Valakinek végleg meg kellene szabadulnia Cordovától.

Ez a pár mondat tönkretette a karrierem és a hírnevem – nem beszélve arról, hogy megrövidített negyedmillió dollárral –, de attól még igaz volt. Bár talán jobb lett volna, ha Manson nevének említése után befogom.

Csak nevetni tudtam magamon, amiért szökevénynek éreztem magam, vagy talán pontosabb lett volna, ha körözött bűnözőként gondolok magamra. Ezzel együtt be kellett ismernem, hogy volt valami bizsergető abban, hogy újra megláttam Cordova nevét – felvillant a lehetőség, hogy talán, de tényleg csak *talán*, újra nekiláthatok az életem megmentésének.

2 Húsz perccel később beléptem a Perry Street 30. alatti lakásomba. – *Mondtam*, hogy legkésőbb kilenckor el kéne indulom – szólalt meg egy hang mögöttem, miközben bezártam az ajtót. – *Egy óra múlt.* Mi a franc történt?

Jeannie-nek hívták, de épeszű férfi nem álmodott volna róla.

A bíróság havonta két hétvégére engedélyezte, hogy együtt lehessen öt-éves lányommal, Samanthával. Exfeleségem megszervezte, hogy egy „kettő az egy árért”-típusú akció keretében Jeannie-t is megkapjam, és elláthassam a dada felügyeletét is. A 24 éves lány a Yale-en végzett, most pedagógiát tanult a Columbián, és látványosan élvezte a pozícióját, hogy ő volt a kijelölt testőr, a személyre szóló kísérő, Sam vörösén villogó vészjelzője, amikor csak veszélyesnek ítélt társaságomba került. Ebben a felállásban én voltam a harmadik világbeli nemzet, korrupt kormánnyal, átlag alatti infrastruktúrával, folytonos lázongásokkal és szabadesést folytató gazdasággal.

– Sajnálom – mondtam, és a széktámlára dobtam a kabátomat. – *Elszaladt az idő.* Sam hol van?

– Alszik.

– Megtaláltad a felhős pizzasamáját?

– Nem. Úgy volt, hogy tanulunk a többiekkel, már egy órája ott kéne lennem velük.

– Majd fizetem a szokásos kétszeresét, hogy felvehess egy magántanárt. – Elővettem a pénztárcámat, és átadtam Jeannie-nek úgy ötszáz dollárt, amit boldogan becsúsztatott a táskájába. Aztán, szándékosan megkerülve őt, elindultam az előszobában.

– Ja, Mr. McGrath, Cynthia kérdezi, hogy a következő hétvégén cserélhetnének-e.

Az előszoba végén lévő zárt ajtónál visszafordultam.

– Miért?

– Cynthia és Bruce Santa Barbarába utaznak.

– Nem.

– Tessék?

– Már van programom arra a hétvégére. Maradjunk annál, amit megszéltünk.

– De már lefoglalták a szállást.

– Biztosan le tudják mondani.

Jeannie kinyitotta a száját, hogy ellentmondjon, de hamar be is csukta. Nyilván megérezte, hogy a terület két olyan ember között, akik egykor lelki társak voltak, de ennek már vége, nagyjából olyan, mint Pakisztán valamelyik törzsi régiója.

– Úgyis fel fogja hívni emiatt – jegyezte meg halkan.

– Jó éjt, Jeannie.

Kétkedő sóhajjal lépett ki az ajtón. Bementem az irodámba, felkapcsoltam az íróasztali lámpát, és becsuktam az ajtót.

Santa Barbara. Elmentek ti a francba.

40

MARISHA PESSL

3 Az irodám kisméretű, elhanyagolt, zöld falú helyiség volt, aktákkal teli vitrinekkel, fényképekkel, magazinokkal és könyvkupacokkal.

Az íróasztalomon bekeretezett fotó állt Samantháról, a születése napján készült, az arca egyszerre tűnt vénnek és tündérszerűnek. A falon lévő *A szamuráj*-plakát egy barátságos, de elgyötört tekintetű Alain Delont mutatott. A posztert ajándékba kaptam egykori insiders szerkesztőtől. Azt mondta, mindig én jutok eszébe a főhősről – magányos, egzisztencialista francia bérgyilkos –, és ezt nem bóknak szánta. A szoba túlsó végén, a Michigani Egyetem koleszos éveinek egyik mementójaként, egy elnyútt barna bőrkanapé állt (ezen vesztettem el a szüzességemet, és ugyanitt izzadtam ki magamból a legjobb cikkeimet). Efölött a könyveim bekeretezett borítói lógtak: a *Bankkártya-nemzet*, a *Hook kapitány nyomában: kalózkodás nyílt tengeren*, a *Szeny: az olajipar mocsos titkai* és a *Kokainkarnevál*. Kifakultnak látszottak, a borítók designja pedig *nagyon* késő kilencvenes évek-hangulatú volt. Kiraktam pár fénymásolt cikkemet is a híresebbek közül, amiket az *Esquire*-nek, a *Time*-nak és az *Insider*-nek írtam, például az „Eldorádó nyomában”-t, „Az infernó fekete havá”-t és az „Így éltem túl egy szibériai börtön”-t. Az ajtóval szemközti két hatalmas ablak a Perry Streetre és egy megviselt nyárfára nézett, bár most a sötétben egyiket sem láttam.

Odasétáltam a sarokban lévő könyvespolchoz, ami mellett volt egy fénykép rólam, amint Manausban átkarolok egy folyami kereskedőt, idegesítően boldog vagyok és lebarapult (a fotó egy régmúlt életet idézett), aztán töltöttem magamnak egy pohár skót whiskyt.

2007-es, három hétig tartó skóciai utazásom során hatládányi Macallan Cask Strengthet vettem. Az utazást agyturkászom, dr. Weaver javasolta, miután Cynthia bejelentette, hogy kilenc hónapos lányunk társaságában elhagy Bruce-ért, a kapitalista vállalkozóért, akivel egy ideje már viszonyt folytatott.

Ez alig hónapokkal azután történt, hogy Cordova a nyakamba varrta azt a rágalmazásos pert. Az ember azt gondolná, hogy Cynthia volt olyan tapintatos, hogy szépen, lépésenként közli a rossz hírt – panaszkodik egy kicsit, amiért túl sokat utazom, beismeri hűtlenségét, tájékoztat arról, mennyire örülten szerelmes, és végül tudatja velem, hogy mindketten otthagyják aktuális partnerüket, és egybekelnek. Ehelyett az egészret egyszerre zúdította a nyakamba. Olyan voltam, mint egy csendes part menti város, amelyet már kínozott az éhínség, amikor beütött a sáracsuszamlás, a cunami, egy meteor, és bónusznak egy kis földönkívüli invázió.

Bár talán jobb is volt így, a katasztrófasorozat elején még nem volt minék romba dőlnie.

Azért utaztam Skóciába, hogy tiszta lappal nekivágjak még egyszer; hogy kapcsolatba lépjek az őseimmel és persze magammal, méghozzá azon a helyen, ahol a McGrathok négy generációja született és gyarapodott – a Fogwatt nevű kisvárosba Moray területén. Már a nevéből tudhattam volna, hogy az utazás nem lesz habostorta. Dr. Weaver ötlete végül is egy olyan élményhez vezetett, mintha azt tudtam volna meg, hogy minden felmenőm a belleve-i elmeegógyintézetben nőtt fel. Fogwatt pár fehér épületből állt, amelyek egy szürke sziklafalba kapaszkodtak, akár egy öregember szájában megmaradt fogak. A városban járó-kelő nők úgy néztek ki, mint akik éppen csak túléltek egy pusztító járványt. A város összes kocsmáját csendes, vörös arcú, kövér férfiak lepték el. Már azt hittem, kezdenek jóra fordulni a dolgok, amikor egy ágyban kötöttem ki egy Maisie nevű csinos csapossal, akiről kiderült, hogy jó eséllyel egy távoli unokahúgom. Amikor azt hisszük, elértünk a mélypontra, mindig rájövünk, hogy egy újabb csapóajtó van a talpunk alatt.

Felhajtottam a whiskyt – rögtön úgy éreztem, hogy valamivel nagyobb lett az életkedvem –, töltöttem egy újabbat, és az íróasztalom mögötti rejtett szekrényhez mentem.

Legalább egy éve nem néztem be oda.

Az ajtó beszorult, nem volt egyszerű kinyitni, arrébb kellett rugdosnom régi tornacipőket és annak az amagansetti parti háznak az alaprajzait, amit anno meg akartam venni Cynthiának, hogy az utolsó utáni pillanatban is megpróbáljam „rendbe hozni a dolgokat”. A millió dollárt kóstáló sebtapasz soha nem válik be.

Kicibáltam az ajtóba ékelődött, keretezett fotót, amely Cynthiát és engem ábrázolt, amikor Brazíliában róttuk az utakat egy Ducatival, illegális aranybányákat hajkurásztunk, és olyannyira szerelmesek voltunk, hogy el sem tudtuk képzelni a napot, amikor már nem leszünk azok. Istenem, mennyire csodásan nézett ki! Félretettem a fényképet, és hátrébb toltam pár halom *National Geographic*sot, aztán megtaláltam, amit kerestem – egy kartondobozt.

Kihúztam, felraktam az íróasztalomra, és a székembe rogyva bámulni kezdtem.

A szigszalag, amivel betekertem, már kezdte elengedni.

Cordova.

42

MARISHA PESSL

Az öt évvel ezelőtti döntés, hogy cikket írok Cordováról, a véletlennek volt köszönhető. Épp csak visszajöttem egy kimerítő, hathetes túráról a Szabadváros néven ismert Sierra Leone-i nyomornegyedből. Úgy hajnali háromkor, az időeltolódás miatt teljesen éberem rákattintottam egy cikkre az Amy Fényéről, arról a nonprofit szervezetről, amelynek kitűzött célja Cordova *fekete szalagjainak* internetes felkutatása és elpusztítása volt. Egy olyan nő alapította a társaságot, akinek a lányát brutálisan meggyilkolta egy Cordova által ihletett fazon. A *Várj meg itt* központi gyilkosságához hasonlóan az történt, hogy Hugh Thistleton elrabolta Amyt egy utcasarokról, ahol a lány az éjjelnappaliba beszaladt bátyját várta, majd elvitte egy elhagyatott papírgyárba, és az egyik géppel megcsontította a testét.

A weboldal az alábbi szlogennel hirdette az Amy Fényét: *A szervezet célja megakadályozni, hogy Cordova megfertőzze a fiatalságot.* Ez a kijelentés, a benne foglalt abszurditás folytán, a szememben igen kínos volt – ha valakinek az volt a célja, hogy megtisztítsa az internetet Cordovától, akkor akár arra is felesküdhetett volna, hogy rovtalanítja az esőerdőket. És nem is értettem egyet a célkitűzéssel. Újságíróként hittem benne, hogy a szólás szabadsága olyan alapelv Amerika alkotmányában, hogy ha csak egy arasznyit is eltávolodunk tőle, azzal bajt hozunk az országra. Továbbá eltökélten cenzúraellenes voltam – Cordovát éppúgy nem lehetett felelősségre vonni Amy Andrews gyomorforgató halálának ügyében, mint ahogy a marhahúsipart sem az Amerikában gyakori szívrohamok kapcsán. Bármennyire is szerették az emberek azzal nyugtatni magukat, hogy az ördög jelenléte a világban egyértelműen visszavezethető valamilyen okra, az igazság soha nem volt ennyire egyszerű.

Addig az éjszakáig aligha szenteltem többet Cordovának egy-egy futó gondolatnál; annyi közöm volt hozzá, hogy megnéztem és élveztem némelyik korai filmjét, és persze frászt kaptam tőlük. Újságíróként nem olyan ügyekre specializálódtam, hogy kiderítsem, mi jár egy rejtőzködő filmrendező fejében.

Engem a nagy téttel bíró sztorik izgattak, az élet-halál kérdések. Amikor új témát vagy interjúalanyt kerestem, mindig a legreménytelenebb ügyek legreménytelenebbjei felé húzott a szívem.

De valahogy, az éjszaka egy pontján, a Cordova-sztori mégiscsak rabul ejtett.

Talán azért, mert Sam alig pár hónappal korábban született, és az apaság tényével éppen csak szembesült férfiként a szokásosnál is fogékonyabb voltam a gondolatra, hogy minden gyereket meg kell védeni attól az ártalmas borzalomtól, amit Cordova képviselt. De bármi volt is az oka, minél tovább kattintgattam a több száz, Cordovával foglalkozó blogon, rajongói oldalon és névtelen hozzászólóktól hemzsegő fórumon – ahol sokszor talán kilenc-tízéves forma gyerekek szólalhattak meg –, annál inkább éreztem, hogy *valami* tényleg nem stimmel a rendezővel.

Utólag belegondolva, eszembe jutott erről az az alkoholista dél-afrikai újságíró, akivel még a Nairobiban lévő Hilton szállóban keresztezték egymást az útjaink, amikor 2003-ban ott jártam az elefántcsont-kereskedelem sztorija miatt. A fickó épp egy távoli délnyugati faluba tartott, ahol a Tanzánia határához közel élő taitai törzs a kihalás szélén állt, és *walaaninak* – vagyis elátkozottnak – tartották, mert egyetlen ott született gyermek sem élt tizenegy napnál tovább. A szálloda bárjában futottunk össze, és miután kisiránkoztuk magunkat a tényen, hogy nemrég mindkettőnk autóját feltörték (így jogosnak éreztük a város becenevét: Nairobi, a rablók hazája), a fickó elmesélte, hogy komolyan fontolóra vette, másnap buszra száll, és hagyja az egész sztorit a fenébe, mert hallotta, mi történt a három másik újságíróval, aki felkereste a falut. Az egyik a pletyka szerint megőrült, és érthetetlenül motyogva járta az utcákat. Egy másik félbehagyta a munkát, és egy héttel később felakasztotta magát egy mombasai hotelszobában. A harmadikat elnyelte a föld, elhagyta a családját és a *Corriere della Sera* nevű olasz lapnál végzett munkáját.

– Fertőzött – motyogta a férfi. – Mármint maga a sztori. Néha mesegik az ilyesmi.

Kuncogtam egy sort, feltételezván, hogy a drámai megjegyzés csak a Chivas Regal mellékhatása, amit egész éjjel vedeltünk. De az újságíró folytatta.

– Olyan ez, mint egy *lintwurm*. – Rám hunyorgott, vérekes szemével az enyémet fürkészte, hogy lássa, megértettem-e. – Galandféreg, ami megette a saját farkát. Felesleges utánamenni. Nincs vége. Csak annyit fogsz elérni, hogy a szíved köré csavarja magát, és kifacsarja belőle a vért. – Feltartotta összeszorított öklét. – *Dit suig jou droog*. Egyes sztorik elől addig kell menekülni, amíg van lábad.

Soha nem tudtam meg, hogy végül eljutott-e abba a faluba.

Cordova lányát holtan találták. A gondolat visszarántott a jelenbe. Kinyitottam a régi dobozt, kivettem belőle egy stósz papírt, és elkezdtem átnézni.

Elsőnek egy géppel írt jegyzéket találtam a színészekről, akik együtt dolgoztak Cordovával. Aztán egy listát a *Fényben úszó figurák*, vagyis az első Cordova-film forgatási helyszíneiről. Pauline Kael *Az ártatlanság felfeslése* című kritikáját a *Torzulásról*. Egy filmképet, amelyen Marlowe Hughes a *Szerelemgyerek* utolsó beállításán az ágyban fekszik. A Crowthorpe Fallsnál készített jegyzeteim legépelt átiratát. Egy fényképet, amit az Orom néven ismert Cordova-birtok körüli kerítésről készítettem. Wolfgang Beckman óraterveit a Cordova-kurzusához, amelyet pár éve indított el a Columbia film szakán, bár ezt a szülők tiltakozása miatt alig három megtartott óra után félbe kellett hagynia. (A bohókás kedvű Beckman a következő címet adta a szemináriumnak: Különleges témák Cordova életművében: sötéten életteli és teljesen bénító mozik.) Találtam még egy DVD-t, rajta a Cordováról készült 2003-as dokumentumfilmmel, *A sötétség örököjével*. Meg egy névtelen hívás legépelt szövegét.

John. A rejtélyes telefonáló, aki romba döntötte a karrierem.

Kihúztam három lapot a halomból.

Ahányszor csak átolvastam az oldalakat – a szöveget pár perccel a hívás után gépelttem le –, próbáltam megtalálni a beszélgetésnek azt a pillanatát, amikor elvesztettem a fejem, de hiába. Vajon mi vett rá arra, hogy félredobjam húsz év tapasztalatát, és nem egészen huszonnégy órával a hívás után egy tévéműsorban megkezdjem visszafordíthatatlan mélyrepülésem?

Telefonbeszélgetés átirata - Hívó fél: névtelen („John”)

Feljegyezte: S. McGrath, 2006. május 11., 23:06 - 23:11

SM: Halló!
Hívó: Maga Scott McGrath, az újságíró?
SM: Igen. Ki beszél?

Nincs azonnal válasz. Hang idősebb [hatvanas, hetvenes lehet.]

Hívó: Hallom, nyomoz Cordova után.
SM: Hol hallott erről?
Hívó: Csiripelik a verebek.
SM: A barátja Cordovának?

Nem válaszol. Mintha ideges lenne.

Hívó: Nem akarom, hogy rögzítse ezt a hívást.
SM: Nem rögzítem. Mi a neve?
Hívó: John.

Nem ez az igazi neve. Készítést érzek rá, hogy - szükséges óvintézkedésként - bekapcsoljam a telefonom felvevőjét, de ha bedugnám a jackdugót, az hallatszana a vonalban. Nem akarom elijeszteni a férfit.

SM: Mi köze Cordovához?
Hívó: Én fuvaroztam. → [redacted]
SM: Az állandó sofőrje volt?
Hívó: Mondhatjuk.
SM: Hol?
Hívó: Északon. [redacted]

New York északi részén. „John” furcsán veszi a levegőt - talán kezdi meggondolni, hogy beszéljen-e.

SM: Ott van még?
Hívó: Elnézést. Nem tudom, kicsit elbizonytalanodtam.
SM: Senki sem sürgeti. Hogyan kezdett el Cordovának dolgozni?
Hívó: Nem tetszik ez a sok kérdés.
SM: Maga hívott fel, John. Kényelmesebb lenne, ha találkoznánk?
Hívó: Nem.

Harminc másodperc csend.

Hívó: Általában a nőt vittem be a városba, a mexikóit, aki neki dolgozik. De egyik este Cordova felhívott, hogy megkérdezze, elvinném-e.

SM: A Crowthorpe Falls-i birtok közelében él?
Hívó: Nem akarom megmondani. ?

Felirok pár dolgot.

Hívó: Azt akarta, hogy az éjszaka közepén vegyem fel. Hajnali háromkor. Megkért, hogy hajsak a házához, és lassán, [ekapcsolt lámpáva] guruljak oda. Az volt az érzésem, hogy senkit sem akar felébreszteni. Amikor odaértem, már várt a lépcsőn.

SM: Egyedül volt?

Hívó: Igen. Beszállt a kocsiba. Hátra.

Szünet.

SM: Hová vitte?

Hívó: Egy általános iskolába.

SM: Egy általános iskolába?

Hívó: Igen.

SM: Melyikbe?

Hívó: Konkrétumokat nem.

SM: Oké. Hallgatom.

Hívó: Megkért, hogy vigyem a parkolóba, ott állítsam le a motort, és várjak. Néztem, ahogy átmegy a gyepen a gyerekek játszóterére. Eleinte nagyon nyugodt volt. Aztán elkezdett járkálni a hinták körül. Meglökött egyet, az fellendült a levegőbe. Aztán odament a libikókához, és elkezdte mozgatni fel-le. Aztán a homokozóhoz ment, és leült.

SM: Tehát leült a homokozóban.

Hívó: Nem láttam, pontosan mit csinál. De akkor se volt ez így rendjén, érte?

SM: Utána mit csinált?

Hívó: Először féltem, hogy valami szexuális jellegűt. De inkább úgy tűnt, hogy ás.

SM: Ás?

Hívó: Úgy tűnt. Amikor visszajött az autóhoz, valamit rejtegetett a kabátja alatt.

SM: Mit?

Hívó: Azt nem láttam. Úgyhogy csak hazavittem.

SM: Mondott bármit?

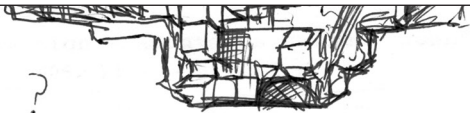
Hívó: Nem. De pár héttel később megint felhívott, és ugyanazt kérte.

SM: Hogy vigye el az általános iskolához?

Hívó: Most egy másikhoz. Ezúttal az atlétikapályán ment át. Felment a lelátóra, keresni kezdett valamit. Amikor visszajött, megint volt valami a kabátjában. Amikor visszaértem vele a házához, és kiszállt a kocsiból, megláttam, mi az.

SM: És? Mi volt az?

Hosszú szünet...

Hívó: Egy gyerek tornaruhája. Egy kis sárga trikó. Kék rövidnadrág. Roszszul lettem. Megkérdeztem tőle, mit akar csinálni vele. Csak mereven nézett rám a szemüvege mögül. Kiszállt az autóból. Másnap felhívott a mexikói. A továbbiakban nem volt szükségük a szolgálataimra. De konkrétan tudom, hogy felvett másvalakit, aki fuvarozta éjjel. Egy fiatal srácot. Rengeteget fizetett neki. Évekig.

SM: Miért?

Hívó: Valamit csinál a gyerekekkel.

SM: Mit?

Szünet.

SM: Hogy érti ezt? Bántja őket?

Semmi válasz.

SM: Ki tud még erről?

Semmi válasz. Kezdem elveszíteni.

SM: Mit tudna még elmondani? John?

Semmi.

SM: Nincs mitől félnie.

Megszakad a vonal.

4 Valamit csinál a gyerekekkel.

Még most is emlékszem az öreg fazon rémült hangjára a telefonban. A *Nightline*-os interjúmból viszont nem sok minden rémlik, csak az, hogy főleg én beszéltem. Azért hívtak meg az adásba, hogy nyilatkozzak a börtönreformról. A *nightline* műsorvezetőjének nagy öröme alaposan eltértem a témától, és felhoztam Cordovát. Miután befejeztük a beszélgetést, és mit sem tudtunk a kitörni készülő szarviharról, elégedettség töltött el, az a fajta, amit kizárólag akkor érzünk, amikor úgy gondoljuk, hogy most aztán megmondtuk a frankót.

Aztán sorra érkeztek a hívások. Először az ügynököm keresett, aki arról érdeklődött, mégis mit szívtam; aztán az ügyvédem, aki közölte, hogy az imént beszélt vele az ABC egyik fejese.

– Azt mondtad, ki kéne végezni Stanislas Cordovát.

– Mi? Én nem...

– Most kaptam meg az adás szövegét. Felolvasom neked, mivel szakítottad félbe Marin Bashirt. Bejelentetted, hogy „valakinek végleg meg kellene szabadulnia Cordovától”.

– Csak ironizáltam.

– A tévében nincs olyan, hogy ironizálás, Scott.

Mondanom sem kell, John felől többet az életben nem hallottam. Felszívódott.

Cordova ügyvédei nemcsak azt állították, hogy veszélybe sodortam ügyfelük és családja életét, hanem azt is, hogy én magam vagyok felelős a névtelen hívásért – hogy elsétáltam a sarki telefonfülkéig, és felhívtam *magam*, hogy aztán hiteles forrásként mutathassam be ezt a kamu anyagot.

Először nevettem ezen a röhejes állításon, aztán leesett, hogy ez a fagybi-zony visszanyal. Még az ügyvédem sem volt biztos benne, mennyire hihet nekem. Többé-kevésbé elfogadta, hogy John létező személy, viszont azt is mondta, hogy elijesztettem az *idióta viselkedéssel*.

Nem volt más választásom, rendeznem kellett az ügyet. Beismertem bűnösségemet, de nem abban, hogy rosszindulatú voltam, hanem abban, hogy *hanyagul bántam az igazsággal*. A Cordova családnak 250 ezer dolláros kártérítést fizettem, vagyis jó részét annak, amit a könyveimért és cikkeimért kapott honorból megspóroltam. A kikezdhethetlen integritásomra épített karrierem egy csapásra romokban hevert. Kírártak az *Insidertől*, a *time*-beli rovatomat elvesztettem. Korábban már folytak a tárgyalások arról, hogy saját, heti rendszerességgel jelentkező oknyomozó beszélgetős műsort kapok a CNN-en. Az ötlet a tárgyalás után nevetségesnek tűnt.

– McGrath olyan, mint egy elismert sportoló, akit doppingoláson kaptak – jelentette ki Wolf Blitzer tévés bemondó. – Mostantól meg kell kérdőjeleznünk mindent, amit írt és mondott.

– El kéne gondolkodnod egy tanári vagy életvezetési tanácsadó karrieréről – javasolta az ügynököm. – Az újságírásban egy időre felesleges próbálkoznod.

Annak a tévés pillanatnak hosszú távú hatása lett. A *kegyvesztett újságíró* titulus úgy összeforrt a nevemmel, mint a *volt bűnöző*. Én voltam „az amerikai újságírás satnya állapotának élő példája”. Felkerült rólam egy házilag buherált videó a YouTube-ra, amelyen harminckilencszer ismétlem el (és az AutoTune segítségével gépies hangon), hogy „valakinek végleg meg kellene szabadulnia Cordovától”.

Felhagytam a nyomozással. Azon az estén, amikor meghoztam a döntést, és elpakoltam minden feljegyzésemet, teljesen maga alá temetett a rágalmazásper. Cynthia és Sam elköltözött, és olyan úrt hagytak maguk után, hogy úgy éreztem magam, mint akit a jóváhagyása nélkül műtöttek meg. Bár éltem, megfogalmazódott bennem valamiféle halvány gyanú arra vonatkozólag, hogy valaminek végérvényesen lőttek bennem. Hogy minek, azt nem tudtam volna megmondani, mintha egy kulcsfontosságú ideget sérülés ért volna, vagy véletlenül fejfelé rakták volna vissza egy szervemet. Kizárólag Cordova irányába éreztem dühöt – ő persze kényelmesen elbújt az ügyvédei mögött –, ami azért volt különösen irritáló, mert valójában *önmagamra* irányult, amiért annyira arrogáns és hülye voltam.

És tudtam, hogy a bukásom nem szimpla baleset következménye. Cordova olyan előrelátásról és intelligenciáról tett tanúbizonyságot, amire nem számítottam, tényleg túljárt az eszemen. Kiütött, padlóra küldött, a harc véget ért, a győztest kihirdették – még mielőtt teljes testtel beléphettem volna a ringbe.

Mesterien csalt törbe. John volt a csali. Mivel értesült róla, hogy nyomozni kezdtem utána, Cordova kiesztelt egy körmönfont csapdát ezzel a névtelenhívó-konceptióval. Szinte emberfeletti előrelátással tudta, hogy a férfi kísérteties mondata – *valamit csinál a gyerekekkel* – szíven üt majd, úgyhogy kényelmesen hátradőlve végignézhette, ahogy megásom a saját síromat.

És ha Cordovát annyira aggasztotta a szimatolásom, hogy ilyen messzire is képes volt elmenni azért, hogy megakadályozzon, vajon mit rejtegetett?

Miután tönkretett, megfogadtam, hogy elengedem az ügyet, továbblépek, és megpróbálok valami életre emlékeztető tevékenységet folytatni.

Erre most újra itt tartottam. Magamba döntöttem a whisky maradékát, kézbe vettem egy újabb köteg lapot, és percekben belül megtaláltam, amit kerestem.

Egy vékony, mustársárga borítékot, aminek az elejére az ASHLEY szót írták.

Leszedtem róla a miltonkapcsot, kinyitottam, és kivettem belőle egy újságkivágást és egy CD-t.

AMHERST COLLEGE

50

MARISHA PESSL

Ashley Cordova gyakorol az Arms Music Centerben

OSZTÁLYELSŐK *(folytatás az előző oldalról)* tervezi, hogy visszatér Dániába, miután elvégzi a biokémia–informatika szakpárt.

Ashley Cordova is egyike a tehetséges elsőéveseknek, ő New York északi részének büszkesége. Édesapja történetesen a legendás filmkészítő, Stanislas, akitől csak keveset árul el. Nagyon zárkózott család vagyunk, mondja Cordova lánya, aki saját jogon is befutott nőnek számít.

Az Ashley DeRouin álnevet használó hölgy – a DeRouin vezetéknev francia édesanyja családi neve – tizenegy éves korában megnyerte a moszkvai Nemzetközi Csajkovszkij-versenyt a zeneszerző a-moll zongoratriójával, ráadásul úgy, hogy felülmúlta a Juilliardon végzett zenészeket is, akik hat évvel idősebbek voltak nála.

Ms. Cordova túl van egy nemzetközi koncertturnén, amelynek részeként a Carnegie Hallban szólóestet tartott. Tizennégy évesen rögzítette eddigi első és egyetlen szólóalbumát,

23

amelynek címe *Ashley DeRouin eljátszza Maurice Ravel Gaspard de La Nuit című művét* (avagy *Az éjszaka ördögét*), amivel kritikusai elismerésben részesült a zenemű kreatív és érzelmes feldolgozásáért – ez az egyik legnagyobb kihívást jelentő zongoraszóló, amit valaha írtak.

Bár hivatalosan már nem játszik, a zongorázás Ms. Cordova számára még mindig olyan hobbi, amelyre szívesen áldoz az idejéből. „Csodálatos elveszni egy zenében. Ilyenkor egy időre elfelejthetjük a saját nevünket is.”

A *Gaspard* változatlanul az egyik személyes kedvence, nemcsak a technikai kihívások okán – figurációk, kadenciák, lendületes kromatikus hangsorok, amiket a zongorista könnyű kézzel eljátszott –, hanem Ravel ihletforrása miatt is, a zeneszerzőt ugyanis három Bertrand-vers inspirálta, amelyek gazdag témavilágában megfér egymás mellett egy vízi tündér, aki be akar csábítani magához egy férfit, egy lógó holttest és az ördög, aki éjszakai táncával emberi életet tesz tönkre.

„Csodálatos elveszni egy zenében. Ilyenkor egy időre elfelejthetjük a saját nevünket is.”

„Ajándék, hogy el tudom játszani ezeket a műveket – mondja Ms. Cordova. – Ravel nagyon szerény volt. Soha nem nevezte magát zeneszerzőnek, csak annyit mondott, hogy sokáig próbálkoztam, és akkor készült el egy zene, amikor már nem tudott tovább próbálkozni. Amikor a szonátáit játsszuk, egy nagyon kegyetlen világba kerülünk át, de azért van itt sóvárgás a szerelemre, szomorúság és félelem is, de nem a haláltól, hanem egy elpazarolt élettől. Mindez megvan Ravel zenéjében.”

Virtuóz zenei tehetsége dacára Ashley azt tervezi, hogy a zongorázás mellett más útra lép, és az Amherst Főiskola antropológia vagy történelem szakán fog diplomázni. És hogy mi lesz azután? „Lehet, hogy külföldre költözöm. Utazgatok. Megkeresem a Föld legszélét. Nem csak a zenéléstről szól az életem.”

Egy igazi nagymester lányaként beszélt.

Lucy Polk ugyancsak olyan nő, aki nem vesztegeti az idejét, és eléri, amit akar. Már négyévesen elkezdett limonádét árulni, és tizenkét éves korára megalapította saját márkáját *(folytatás a 44. oldalon)*

Newsletter of Amherst College Fall 2005

5 Évekkel ezelőtt, amikor kizárólag Cordovára fókuszáltam, szinte figyelemre sem méltattam ezt a cikket erről a tehetséges elsőévesről. A CD-t meg se hallgattam.

Letéptem a műanyag fóliát, becsúsztottam a lemezt a hifibe, és megnyomtam a LEJÁTSZÁS gombot.

Hosszú ideig csend volt, aztán megszólalt a zongora.

Az első néhány hang magas volt és erőszakos, olyan gyors és magabiztos, hogy elképzelni sem tudtam, hogy a billentyűkön játszó lány csak tizennégy éves. A zene egy pillanatra hullámszerűen kezdett, ellágyult, hogy aztán dühös kitérésbe váltsa át, akár egy csendbe hasító gépfegyver.

Teltek-múltak a percek, hallgattam a zenét, és arra lettem figyelmes, hogy valaki halkán lépked az előszoba fapadlóján.

Sam volt az. Nemrég felvette azt a szokást, hogy az éjszaka közepén felkelt. Fordult a kilincs, és a lányom jelent meg az ajtóban, félig még alva rózsaszín hálóingjében.

– Szia, kicsim.

Megdörzsölte a szemét, és szó nélkül odatipegett hozzám. Cynthia szépségét örökölte, beleértve a megsemmisítő hatású szőke loknijait, egyenesen a Sixtus-kápolna egyik angyaláról.

– Mit csinálsz? – kérdezte halk, komoly hangon.

– Kutatok.

Könyökével az íróasztalra támaszkodott, és furcsa hátrafele rugdalózásba kezdett. Abban a korban járt, amikor folyton tekergett, összecsavarta a kezét, izgett-mozgott, mintha valamilyen állandóan zajló Twister-játékban venne részt. Az amherstös cikkekre mutatott.

– Ő kicsoda? – kérdezte.

– Ashley?

– Ki az az Ashley?

– Valaki, aki bajba került.

Aggodalmasan nézett rám.

– Valami rosszat csinált?

– Nem *úgy* került bajba, kicsim. Az ő ügye inkább rejtély.

– Milyen rejtély?

– Azt még nem tudom.

A mi dinamikánk így működött. Sam feldobott pár kérdést, én meg iparkodtam válaszolni. Cynthia vasmarokkal kézben tartott napirendje és Sam barátokkal és balettórákkal telesúfolt programja miatt sajnos csak ritkán volt alkalmam találkozni vele. Legutóbb három héttel ezelőtt nyílt erre lehetőség, amikor elmentünk a Bronxi Állatkertbe, és a kirándulás alatt világhossá vált számomra, hogy a kongói erdő minden alföldi gorillájában – beleértve a 200 kilós ezüsthátút is – sokkal jobban bízunk, mint bennem. Megvolt rá az oka.

– Na, gyere – mondtam, és felálltam. – Menjünk vissza az ágyba.

Kinyújtottam a kezem, de Sam csak összeráncolta a homlokát, és félreérthetetlen kétély ült ki az arcára. Tudta azt, amire én negyvenhárom év után döbbsentem rá, hogy hiába nagyok a felnőttek, csak keveset tudnak bármiről is (többek között önmagukról). Sam erre már hároméves korában rájött. És mint egy ártatlanul elítélt bűnözőnek, aki egyszerűen rosszkor volt rossz helyen, Samnek kötelessége volt letölteni a börtönbüntetését (a gyerekkorát) dilettáns öreivel (Cynthiával és velem), amíg szabadlábra nem helyezik.

– Mit szólnál hozzá, ha felmennénk az emeletre, és megkeresnénk a felhős pizsamádat? – kérdeztem.

Lelkesen bólintott, és nagy kegyesen hagyta, hogy felkísérjem az emeletre, ahol türelmesen végigvárta, amíg áttúrom a szekrényét. A felhős pizsama – gomolyfelhőkkel teli kék flanelruha – volt az egyetlen jó választásom. A SoHo egyik menő gyerekruháüzletében vásároltam, ez lett Sam kedvence, néha sírt is, ha nem vehette fel. Aztán arra kényszerítette Cynthiát és b. exférjét, hogy vegyenek egy második és *harmadik* szettet is a pizsamából, hogy mindig legyen

egy kéznél, bárkinél alszik is – ezt apró, de fontos személyes győzelemként értékeltem.

Átnéztem Sam szekrényének minden négyzetcentiméterét, és végül az egyik hátsó polcon találtam meg a pizzáját. Teátrálisan kiemeltém – a lányom szeretete, amikor a Rudolph Valentino-típusú némafilmes színjátszást utánoztam. Segítettem bebújni neki a ruhába, majd betakargattam.

– Szorosabbra – utasított.

Engedelmeskedtem.

– Hagyjam felkapcsolva a lámpát? – kérdeztem.

Megrázta a fejét. Ő volt az egyetlen gyerek a Földön, aki nem félt a sötétben.

– Jó éjt, kicsim.

– Jó éjt, Scott.

Mindig Scottnak hívott, soha nem apának. Nem emlékeztem, mikor kezdődött ez a szokás; ugyanúgy lehetetlennek tűnt meghatározni a gyökerét, mint a tyúk-tojás problémának.

– Jobban szeretlek, mint... na, mennyire is? – kérdeztem.

– Mint ahogy a nap süt. – Becsukta a szemét, és úgy tűnt, varázslatos módon azonnal álomba szenderült.

Visszamentem a földszintre. A CD-lejátszó még mindig ment, a zene vad volt és kiszámíthatatlan. Leültem az íróasztalomhoz, és újra elolvastam az *Amberst*-cikket.

Ilyenkor egy időre elfelejthetjük a saját nevünket is, mondta Ashley.

Nyilván Cordovára utalt.

Valamit csinál a gyerekekkel. Mit csinálhatott a saját lányával? Hogyan halt meg a lány huszonnégy évesen, elvileg a saját akaratóból?

Éreztem, hogy újrakezdődik, megint magával ragad a sötét Cordova-örvény. El kellett felejtennem az iránta érzett dühömet, amely még mindig sistergett, mert lehetőséget kaptam a feloldozásra. Ha újra nyomozni kezdek utána, és bebizonyítom, hogy *tényleg* nagyragadozó – a szívem mélyén így gondoltam –, akkor talán mindent visszakaphatok, amit elvesztettem. Jó, Cynthiát valószínűleg nem, de a karrierem, a hírnevem és az életem talán igen.

Most pedig – nem úgy, mint öt évvel ezelőtt – nyomom is volt, akit Ashley-nek hívtak.

Volt valami felforgató erejű abban, hogy ez az eszelősen tehetséges hangjegymágus már nincs az élők sorában. Elveszett, *elhallgattatták*, újabb elkorhadt ág lett Cordova kiszáradt fáján.

Ő lehetett édesapja törékeny folyosója.

A kifejezés egy rejtett támadási formára utalt Szun-ce *A háború művészete* című könyvében. Az ellenség általában az egyenes támadásra számított. Felkészült rá, súlyos áldozatok árán megpróbálta visszaverni, és gyakran sikerrel is járt. De néha megnyílt egy másik lehetőség is, a *törékeny folyosó*. Az ellenség soha nem számított arra, hogy ebből az irányból éri támadás, mert ez kanyargós volt és veszedelmes, sőt az ellenség gyakran nem is tudott a létezéséről. Ha viszont a seregünknek sikerült végigmennie ezen az úton, akkor nem egyszerűen az ellenséges vonalak mögé jutottunk be, hanem a legbelső kamrájába, a szíve szívébe.

54

MARISHA PESSL

Galandféreg, ami megette a saját farkát, figyelmeztetett az az öreg újságíró. Felesleges utánamenni. Nincs vége. Csak annyit fogsz elérni, hogy a szíved köré csavarja magát, és kifacsarja belőle a vért.

Soha nem tudtam meg, pontosan mi lett az újságíró sorsa, de a lényegét így is tudtam. Hiába zsémbelt annyit, másnap juszt is felkelt, kimászott az ágyból, összecsomagolt, és elbuszozott abba a rohadt faluba.

Nem tudta távol tartani magát a sztoritól.

Én sem.

6 Kicsivel több mint egy héttel később, hajnali háromkor felszálltam a Harlembe tartó M102-es buszra – az 5378-as sorozatszámúra, ahogy Sharon Falcone meghagyta –, és elfoglaltam a magányos ülést leghátul. Ha volt olyan hely a városban, ahol az elmormogott párbeszédre és a gyanús pillantásokra senki sem figyelt fel, hát ez a busz volt az, hajnali háromkor. Bármilyen utasokat is szállított, azok holtfáradtak vagy szétcsúszottak voltak, vagy esetleg ők is valamilyen sumákolásban utaztak – tehát mindenáron meg akarták őrizni az inkognitójukat. Soha nem sikerült megértenem, Sharon hogyan tudta elintézni, de meg mertem volna esküdni rá, hogy ugyanaz a sofőr vezette a járművet, mint aki kilenc évvel ezelőtt, amikor először csináltunk ilyet.

Sharon Falcone nyomozót még 1989-ben ismertem meg, amikor a *The New York Post* zöldfülű újságírójaként dolgoztam, ő pedig újonc zsaruként besegített a Central Park-i Kocogó ügyébe. Még most, több mint húsz évvel később is alig tudtam róla valamit, de még ezek a töredékinformációk is elég sokatmondóak voltak, bőven összeállt belőlük a kép. Negyvenhat éves volt, és egyedül élt Queensben egy Harley nevű német juhással. Egy évtizede dolgozott már Manhattan Északi Rendőrségi Osztagánál, egy speciális egységnél, amely segítséget nyújtott más körzeteknek olyan gyilkosságokban, amelyek az

Ötvenkilencedik utcától északra történtek. Falcone olyan odaadással kezelte az elhunyt áldozatok ügyét, ami önzetlensége okán egészen régimódinak tűnt.

A busz nyugatról keletre fordult a Száztizenhatodik utcára, elhaladt elhagyatott építkezések, üres parkolók, málladozó templomok (MEGVÁLTÁS ÉS MEGSZABADÍTÁS, hirdette egy felirat) és az utcasarkon lebzselő emberek mellett.

Valami nincs rendben, gondoltam. Legutóbb, amikor ezt csináltuk, Sharon ekkorra már a buszon volt. Ránéztem a telefonomra, de nem hívott és nem írt. Az egy nappal korábban folytatott beszélgetésünk nem volt túl reménykeltő, nem éreztem, hogy Sharon feltétlenül segíteni szeretne nekem.

– Holnap este, a szokott helyen és időben – mondta kurtán, és lerakta a telefont.

A busz ráfordult a Malcolm X sugárútra, és már kezdtem azt hinni, hogy Sharon pofára ejtett, amikor hirtelen lefékeztünk egy lelakott épületnél, amely előtt egy magányos alak álldogált. Az ajtó kinyílt, és másodpercek múlva Sharon Falcone nyomozó már sietett felém – mintha végig pontosan tudta volna, hol ülök.

Ugyanúgy nézett ki, még mindig 170 centi magas volt és mogorva; keskeny szájjal, amely sosem mosolygott; apró, a hegyénél faforgácsszerűen felkunkorodó orral. Sharon nem volt kifejezetten ronda. De valahogy furcsa volt. Elment volna sápadt apácának egy XV. századi portrén a Metropolitan holland festmények szekciójában. De azt mondtuk volna a képre, hogy a festő nem volt teljesen tisztában az emberi test arányaival, ezért hosszú nyakkal, egyenetlen vállal és túl apró kézzel látta el alanyát.

Becsusszant mellém, végigfuttatta tekintetét a többi utason, majd a padlóra engedte fekete válltáskáját.

– A világ összes M102-ese közül pont az enyémre szálltál fel – jegyeztem meg.

Nem sikerült mosolyra fakasztanom.

– Nincs sok időm – mondta. Kicipzározta a táskáját, kivett belőle egy 8×10-es borítékot, és a kezembe nyomta.

Kicsúszttam belőle a vaskos papírköteget – az első oldal egy akta fénymásolata volt.

Esetszám, 21-24-7232.

– Hogy halad a nyomozás? – kérdeztem, miután visszacsúszttam a lapokat a borítékba, és elsüllyesztettem a pakkot a zsebemben.

– Az ötödik körzetesek intézik. Napi száz hívást kapnak. Névtelen tippeket, persze lószart se érnek. Múlt héten Ashley-t látta valaki egy chicagói McDo-

nald'sban. Három nappal azelőtt meg egy Miami-ban lévő éjszakai bárban. És már most van két emberünk, aki beismerte a gyilkosságot.

– Gyilkosság történt?

Sharon megrázta a fejét.

– Nem. Önként ugrott le.

– Ebben biztos vagy?

Bólintott.

– Dulakodásnak nincs nyoma. A körme tiszta. Az ugrás előtt levette a cipőjét és a zokniját, és maga mellé tette a peremre. Az ilyen alaposág nagyon jellemző az öngyilkosokra. Boncolást még nem végeztek. Nem is biztos, hogy fognak.

– Miért nem?

– A család ügyvédje tépi a száját. Vallásos okokra hivatkozik. A zsidóknál szentségtörésnek számít a test meggyalázása. – Összevonta a szemöldökét. – Feltűnt, hogy pár fotó hiányzik az aktából. Amik előlről-hátulról készültek a felsőtestről. Ha jól tippelnek, valószínűleg egy külön aktába rejtették ezeket, hogy valami nyomorék ne szivárogtathassa ki az anyagokat, mondjuk a *Smoking Gun*nak.

– Mi volt a halál oka?

– Ami általában, azoknál, akik ugrással követnek el öngyilkosságot. Súlyos belső vérzés. Törött nyak, széttrancsolt szív, többszörös borda- és koponyatörés. Pár napig hevert ott, mielőtt megtalálták. Múlt hónapban felvették valami puccos, privát elmeógyógyintézetbe északon. Tíz nappal azelőtt jelentették az eltűnését, hogy leugrott.

Meglepetten néztem Sharonra.

– Hogyhogy? Megszökött?

Bólintott.

– Az egyik nővér megerősítette, hogy Ashley este tizenegy órakor még a szobájában volt, lekapcsolt lámpával. Másnap reggel nyolckor már nem találták. Valahogy csak *egy* biztonsági kamerán tűnt fel, ami örület, mert a hely olyan felszerelt, mint mondjuk a Pentagon. Az arca nem látszik a felvételen. Csak egy fehér ruhás alakot látunk, amint átszalad a gyepen. Meg egy férfit.

– Ő ki volt?

– Azt nem tudják.

– Hogy került a kórházba? Drogproblémája volt?

– Szerintem fogalmuk se volt, mi baja. A borítékban van pár oldal az orvosi jelentéséből.

– Mikor jelentette be a kórház az eltűnését?

- Szeptember 30-án. Ez is benne van a jelentésben.
- És mikor ugrott le?
- Október tizedikén, késő este. Tizenegy, éjfél felé.
- És a köztes tíz-tizenegy napban hol volt?
- Erről senki se tud semmit.
- Használta ekkor a bankkártyáját?

Sharon megrázta a fejét.

– A mobilját is kikapcsolta. Nyilván tudta, hogy nem lenne jó ötlet bekapcsolni. Nagyon úgy tűnik, nem akarta, hogy megtalálják. Abból a tíznapos időszakból csak egyetlen használható beszámolónk van arról, hogy valaki látta. Amikor megtalálták a holttestet, farmer és póló volt rajta. A zsebében volt egy műanyag jegy, a hátulján egy fa ábrával. Mint kiderült, ez a Négy Évszak étteremhez tartozik. Az a lepukkant hely a Park sugárúton, ismered, nem?

Biccantettem. A Négy Évszak a város egyik legdrágább étterme volt, bár kicsit olyan élmény volt elmenni oda, mintha egy ritka állatokat felvonultató vadrezervátumba látogatnánk. Az ember kifizetett egy valag pénzt a belépőért (45 dollárt a rákos süteményért), hogy megfigyelhesse – de egy pillanatra se zavarja – New York kivételes és befolyásos polgárait, amint egymás közt étkeznek és vétkeznek, és felmutatják fajuk minden jellegzetességét – a szigorú tekintetet, a gyérülő hajat és a fegyverszürke öltönyt.

– Az egyik ruhatáros lány szúrta ki Ashley-t – folytatta Sharon. – Ashley tíz körül érkezett, de percek múlva le is lépett, a kabátja nélkül, és nem jött vissza. Pár órával később meg leugrott a liftaknába.

- Bizonyára találkozott valakivel.
- Erről nem tudunk semmit.
- De valaki majd úgyis utánajár.

– Nem. Itt nem történt *büntény*. – Szigorúan végigmért. – Ahhoz, hogy leugorhasson abba a liftaknába, a lánynak be kellett lépnie egy elhagyott épületbe, ami közismerten a házfoglalók martaléka volt, a Placc néven ismerték. Aztán a tetőn át kellett préselnie magát egy alig fél méter széles tetőablakon. Kevés olyan ember van, aki elég kicsi ahhoz, hogy ez sikerüljön neki, úgy-hogy az pláne nem elképzelhető, hogy valaki az akarata ellenére tuszkolta át. Átfésülték a helyet, de semmi nyomát nem találták annak, hogy rajta kívül más is jelen lett volna. – Sharon továbbra is rám meredt, sőt, egész pontosan *szemmel tartott*, barna szemét lassan fel-le járatta az arcomon, olyan kíméletlen alapossággal, mint egy nagy területet átfésülő kutatócsapat.

– Most jött el az a pont, hogy megkérdezzem, *miért* van szükség ezekre az információkra – mondta.

– Van egy megoldatlan ügyem. Ezzel ne foglalkozz.

Hunyorogva nézett rám.

– Tudod, mit mondott Konfuciusz?

– Emlékeztess.

– „Mielőtt elindulsz bosszút állni, két sírt áss.”

– Az ősi kínai bölcsességeket mindig is túlértékeltnek tartottam. – Elővettem egy borítékot, és átnyújtottam Sharonnak. Háromezer dollár volt benne, kávéban. A táskájába rakta, és behúzta a cipzárt.

– A német juhászod hogy van? – kérdeztem.

– Három hónapja kimúlt.

– Sajnálom.

Félresöpörte a homlokából szűrős frufruját, és alaposan szemügyre vett egy öregurat, aki az imént szállt fel a buszra.

– Egyszer minden jó véget ér – mondta aztán. – Akkor végeztünk?

Bólintottam. A vállára vette a táskáját, és már felállt, hogy induljon, amikor eszembe jutott valami, és megfogtam a csuklóját.

– Mi a helyzet a búcsúüzenettel?

– Nem találtak.

– Ki azonosította be Ashley-t a hullaházban?

– Egy ügyvéd. A családtagjai nem jelentkeztek. Azt hallottam, nincsenek az országban. *Elutaztak.*

A tekintete alapján nagyon rosszállóan viszonyult ehhez, de egy kicsit sem lepte meg. Felállt, és a busz elejéhez ment, mire a sofőr azonnal megállította a járművet. Sharon másodpercekkel később már a járdán gyalogolt, nem is igazán sétált, mint inkább kullogott, a vállát megrogyasztotta, a tekintetét lefelé szegezte. Miután a busz útnak indult, és eltávolodott, Sharonból nem maradt más, mint egy sötét figura, amely a bezárt boltok és lehúzott redőnyű ablakok mellett lépked, majd sietősen befordul a sarkon, és eltűnik.